

Delegacja KC PZPR na XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego wśród studentów polskich w Moskwie

MOSKWA
24 bm. delegacja KC PZPR na XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego odwiedziła studentów i aspirantów polskich kształcących się w Moskwie.

Spotkanie odbyło się w auli Państwowego Uniwersytetu im. Łomonosowa na Wzgórzach Leninowskich. Młodzież bardzo gorąco i serdecznie powitała delegację KC PZPR. Członkowi delegacji wręczono kwiaty.

Tow. BOLESŁAW BIERUT zwrócił się do studentów i aspirantów, aby opowiedzieli o swym pobycie i nauce w Związku Radzieckim.

Studenci i aspiranci poruszyli szereg zagadnień dotyczących ich życia i studiów, mówili o swych potrzebach i planach.

Tow. Bierut uwzględniając prośbę młodzieży podzielił się wrażeniami z XX Zjazdu KPZR oraz odpowiedział na pytania studentów. Członkowie delegacji KC PZPR długo i serdecznie rozmawiali z młodzieżą o interesujących ich i młodzież problemach.

Studenci serdecznie podziękowali delegacji polskiej za odwiedzenie zapewniając, że dołożą wszelkich starań, aby jak najowoconiej wykorzystać pobyt na studiach w ZSRR i nie zawieść pokładanych w nich nadziei.

W spotkaniu delegacji KC PZPR ze studentami polskimi

uczestniczyli: rektor Uniwersytetu im. Łomonosowa — I. PIETROWSKI, pracownicy uniwersytetu, ambasador PRL w Moskwie W. LEWIKOWSKI oraz wyżsi urzędnicy ambasady.

Gazeta Krakowska

Wyd. A
Cena 30 gr

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok VIII. Kraków, sobota 25, niedziela 26 lutego 1956 r. Nr 48 (2319)

Dziesiąty dzień obrad XX Zjazdu KPZR

Komuniści Związku Radzieckiego uczynią wszystko aby z honorem wykonać zadania postawione przez XX Zjazd KPZR

Na zdjęciu: członkowie Prezydium Zjazdu w czasie przerwy w obradach. Tow. N. S. Chruszczow wymienia uścisł dłoń z delegacją na Zjazd, dwukrotną Bohaterką Pracy Socjalistycznej S. D. Wisztrak, ogniwową kolchozu im. W. M. Mołotowa w obwodzie kijowskim. Fot. CAF

Pierwszy dolomit wyprodukowano w Kombinacie im. Lenina

24 bm. rano w nowowbudowanym obiekcie Kombinatu im. Lenina — dolomitowni jeden z pieców dał pierwszą produkcję. Dolomit — jest to cenny materiał hutniczy, na który szczególnie duże zapotrzebowanie posiadają zakłady stalownictwa obsługujące piece martenowskie.

Pierwszy dolomit otrzymany w Hucie im. Lenina zostanie skierowany do rejonu stalowniczego, gdzie będzie użyty do zasypywania trzonów pieców martenowskich.

Obecnie w dolomitowni trwają przygotowania do zapalenia II pieca.

Z obrad Wojewódzkiej Narady Budownictwa

24 bm. rozpoczęła się w Krakowie Wojewódzka Narada Budownictwa zorganizowana przez KW PZPR i Prezydium WRN w Krakowie. Biorą w niej udział delegaci reprezentujący biura projektowe, przedsiębiorstwa budowlane, zakłady przemysłu budowlanego, aktywni partyjni i związkowi. Jest to pierwsza tego rodzaju narada wojewódzka poprzedzająca ogólnokrajową.

Jak już podaliśmy celem tej narady jest omówienie realizacji zadań Planu 6-letniego i podstawowych problemów budownictwa w województwie w planie 5-letnim. Na naradzie zostaną wysunięte wezwowe postulaty na naradę krajową. Obradom przewodniczy tow. J. Nagórski, przewodniczący Prezydium WRN. Biorą w niej m. in. udział minister budownictwa przemysłowego, tow. BABIŃSKI i wiceminister budownictwa miast i osiedli, tow. WOLSKI.

Referat wprowadzający do dyskusji wygłosił sekretarz KW PZPR, tow. S. LUTEK o mawiając dotychczasowe doświadczenia, wskazując na niedomaganie i błędy w budownictwie, wytyczając zarazem podstawowe kierunki działania zabezpieczającego realizację poważnie zwiększonych zadań w planie 5-letnim.

Budujemy w wielu wypadkach za drogo, trwoniąc wysiłki robotnika, nie wykorzystując w pełni wszystkich możliwości prowadzących do stałej obniżki kosztów budowy. Na te problemy zwracano szczególną uwagę zarówno w referacie, jak i w dyskusji. Wzięło się to przede wszystkim z niedostatecznym upowszechnieniem i wprowadzeniem w życie nowych, bardziej efektywnych metod pracy z niepełnym wykorzystaniem w pracy biur projektowych, doświadczeń Związku Radzieckiego, krajów demokracji ludowej czy państw kapitalistycznych.

Wielu dyskutantów — m. in. inż. Mietka z ZBM Nowa Huta, inż. Feliks z Przedsiębiorstwa Instalacji Przemysłowych Huty im. Lenina — wskazywało na poważne koszty, jakie przynosi zastosowanie w budownictwie prefabrykatów. Zerwanie z tradycyjnymi metodami budownictwa, przejście na budownictwo uprzemysłowione — oto główne źródło rezerwy pozwalające budować lepiej, szybciej i taniej. Wzięło się to jednak z koniecznością rozwoju produkcji elementów prefabrykacyjnych, z ich wysoką jakością a z tym jest jeszcze w chwili obecnej nienajlepiej.

SENSACYJNE POLOWANIE

Chwile dużej emocji przeżywali przed kilku dniami mieszkańcy Grajewa woj. białostockiej, kiedy na ulice tego miasteczka wtargnął... wilk, budząc zrozumiałą sensację i zarazem... popłoch wśród ludności.

Na wilka urządzono natychmiast obławę, w wyniku której został on zastrzelony przez członka miejscowego kółka łowieckiego funkcjonariusza MO — Karlika.

Ostatnio coraz częściej notowane są wypadki zapuszczania się w watah wilczych pod osiedla ludzkie, gdyż — wskutek silnych mrozów — nie znajdują one żeru w lasach.

Na porannym posiedzeniu XX Zjazdu KPZR kontynuowano dyskusję nad referatem tow. N. A. Bułganina o dyrektywach XX Zjazdu w sprawie szóstego 5-letniego planu ZSRR. Posiedzeniu przewodniczył M. G. PIERSUCHIN.

Pierwszy zabrał głos S. G. RAGIMOW (azerbejdżańska organizacja partyjna), który przytoczył fakty świadczące o sukcesach republik. W roku ubiegłym — powiedział on — w Azerbejdżanie powstały nowe gałęzie przemysłu — hutnictwo żelaza i metali nieżelaznych, przemysł chemiczny. Produkcja bawełny zwiększyła się w ciągu ostatnich 5 lat dwukrotnie, a plony zboża półtora raza. W dziedzinie szkolenia specjalistów Azerbejdżańska SRR wyprowadziła do Holandii i Belgii, zaś liczba uczniów w szkołach republik jest większa niż w Iranie, Iraku i Turcji łącznie, mimo, że liczba ludności tych krajów znacznie przewyższa liczbę ludności Azerbejdżanu.

M. D. KOWRIGINA podkreśliła, że nieustanna troska o podniesienie dobrobytu narodu, o jego zdrowie jest naszym obowiązkami partii komunistycznej i rządu radzieckiego. Członek Akademii Nauk ZSRR T. D. LYSENKO mówił o osiągnięciach biologii

Nakładem „Książki i Wiedzy” ukazał się referat sprawozdawczy KC KPZR na XX Zjeździe Partii

WARSZAWA
Na półkach księgarskich ukazał się — wydany nakładem „Książki i Wiedzy” — N. S. CHRUSZCZOWA „Referat sprawozdawczy KC KPZR na XX Zjeździe Partii”, wygłoszony w dniu 14 lutego 1956 r. Broszura ta wydana została w 30-tysięcznym nakładzie.

mierzurynowskiej, które są wynikiem jej ścisłej jedności z partią.

G. S. CHELOW oświadczył, że w szóstej 5-lacie poważnie rozwinięła się budowa maszyn rolniczych. Produkcja traktorów w 1960 roku w porównaniu z 1955 rokiem zwiększyła się dwukrotnie, a kombajnów zbożowych — trzykrotnie. Konieczone jest — powiedział Chelow — rozwiązanie w najbliższym czasie sprawy zaopatrzenia w maszyny rolnicze poszczególnych stron kraju o specyficznych warunkach klimatycznych.

Po przemówieniu Chłomowa przewodniczący zakomunikował, że komisja wybrana przez Zjazd do opracowania rezolucji w sprawie referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego zakończyła pracę i stawia projekt rezolucji do głoszenia.

Zjazd jednomyślnie uchwalił rezolucję. Następnie zatwierdzono rezolucję o częściowych zmianach w Statucie Partii, po czym kontynuowano dyskusję nad referatem tow. N. A. Bułganina.

I. A. BENEDIKTOW wskazał, że Komitet Centralny Partii podniósł rolę i znaczenie socwochów w gospodarce rolnej, otworzył perspektywę znacznego rozwoju produkcji socwochów.

Przewodniczący posiedzenia oznajmił, że w dyskusji nad referatem N. A. Bułganina wzięły udział 34 osoby. Do Prezydium Zjazdu wpłynął wniosek zamknięcia dyskusji. Wniosek ten zostaje przyjęty.

Następnie przewodniczący komunikuje, że N. A. BUEGANIN zrzeka się słowa końcowego, ponieważ wszyscy uczestnicy dyskusji zgadzają się z zasadniczymi tezami jego referatu i złożonym przez Komitet Centralny Partii projektem dyrektyw w sprawie szóstego planu pięcioletniego.

Na wniosek N. A. MUCHITDINOWA występującego w imieniu delegacji Moskwy, Leningradu, Ukrainy, Uzbekistanu, Kazachstanu, Białorusi, Azerbejdżanu, Litwy i Turkmenii — Zjazd powziął jednomyślnie następującą uchwałę w sprawie referatu N. A. Bułganina:

1. Przyjąć za podstawę wysunięty przez KC KPZR projekt dyrektyw XX Zjazdu

(Ciąg dalszy na str. 3)

Rezolucja XX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego powzięta na podstawie referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego KPZR

(Uchwalona jednomyślnie dnia 24 lutego 1956 roku)

Po wysłuchaniu i omówieniu referatu sprawozdawczego pierwszego sekretarza KC KPZR towarzysza N. S. Chruszczowa o działalności Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego postanawia:

W całej rozciągłości i w pełni zaaprobować linię polityczną i działalność p. aktywną Komitetu Centralnego KPZR.

Zaaprobować propozycje i konkluzje Komitetu Centralnego zawarte w jego referacie sprawozdawczym.

Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że w wyniku leninowskiej polityki Komitetu Centralnego Partii i rządu radzieckiego oraz bohaterских wysiłków narodu radzieckiego w ścisłej współpracy ze wszystkimi krajami socjalistycznymi osiągnięte zostały olbrzymie sukcesy w walce o zbudowanie komunizmu w naszym kraju, w walce o pokój na całym świecie.

Zjazd gorąco aprobując podjęte w porę przez KC KPZR w okresie sprawozdawczym szersze kroki w dziedzinie prze-

mysłu i rolnictwa, zapewniając dalszy wzrost potęgi naszej ojczyzny, nowy olbrzymi rozwój gospodarki socjalistycznej i znaczne podniesienie dobrobytu narodu radzieckiego.

Zjazd podkreśla, że podstawą pomyślnego działania KC KPZR było tworzenie stosownej nauki marksistowsko-leninowskiej, ścisłe przestrzeganie leninowskich zasad kolektalnego kierownictwa i demokracji wewnątrzpartyjnej, nieugięte wcielanie w życie leninowskich wskazań o nierozdzielnej więzi naszej partii z narodem. Przez wszystkie te lata partia wysoko nosiła wielki sztandar nieśmiertelnego Lenina.

Zjazd gorąco aprobując podjęte w porę przez KC KPZR w okresie sprawozdawczym szersze kroki w dziedzinie prze-

ku nowym wstrząsem ekonomicznym i socjalnym.

W tej sytuacji wyraźnie skryształowały się w rozwoju wydarzeń międzynarodowych dwa zasadnicze, przeciwstawne sobie kierunki.

Z jednej strony, wkrótce po zakończeniu wojny mocarstwa imperialistyczne z reakcyjnymi kołami amerykańskimi na czele zaczęły prowadzić politykę „z pozycji siły”, politykę wyrażającą dążenie najbardziej agresywnych elementów tych mocarstw do zławienia ruchu robotniczego, demokratycznego i narodo-wywo-

leńczego, do podważenia obozu socjalizmu i do zdobycia panowania nad światem. W praktyce polityka ta oznacza niepoahamany wyścig zbrojeń; zakładanie amerykańskich baz wojskowych wzdłuż granic ZSRR i krajów demokracji ludowej jak również montowanie bloków agresywnych, wymierzonych przeciwko krajom obozu socjalistycznego; podsyłanie tzw. „zimnej wojny” przeciwko państwom socjalistycznym i przygotowywanie nowych krwawych wojen.

Z drugiej strony coraz bardziej rosną i krzepną siły, występujące na arenie światowej w obronie trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów; rozwijają one aktywną walkę przeciwko groźbie wojny, o pokojowe współistnienie państw o różnych systemach ekonomicznych i społecznych. Decydujące znaczenie ma przy tym nieustanny wzrost sił międzynarodowego obozu socjalizmu, który wywiera coraz większy wpływ na bieg wydarzeń światowych.

Siły pokoju znacznie wzrosły w związku z pojawieniem się na arenie międzynarodowej grupy pokojowych państw Europy i Azji, które proklamowały jako zasadę swej polityki zagranicznej nieuczestniczenie w blokach militarnych. W ten sposób powstała wielka „strefa pokoju”, do której należą zarówno socjalistyczne jak i niesocjalistyczne państwa Europy i Azji, obejmująca przeszło połowę ludności kuli ziemskiej.

Wydarzeniem epokowym w okresie powojennym jest odbywający się rozpad kolonialnego systemu imperializmu. Walka narodowo-wyzwoleńcza narodów kolonialnych i półkolonialnych uniechęcona została w ciągu ostatnich 10 lat wielkimi zwycięstwami; spod zależności kolonialnej i półkolonialnej wyzwoliło się przeszło 1200 milionów ludzi — blisko połowa ludności kuli ziemskiej. Na porządku dziennym znajduje się sprawa całkowitej likwidacji systemu kolonialnego. Nadchodzi przewidywany przez wielkiego Lenina nowy okres historii świata, kiedy to narody Wschodu biorą aktywny udział w decydowaniu o losach całego świata, stają się nowym potężnym czynnikiem w stosunkach międzynarodowych.

Najbardziej aktywnymi i konsekwentnymi bojownikami przeciwko groźbie wojny okazały się partie komunistyczne, znajdujące się w samym centrum walki o utrzymanie pokoju, o interesy mas pracujących i niezawisłość narodową swoich krajów. Równocześnie antywojenne pozycje zajmują również wiele innych koł społecznych. Z punktu widzenia utrwalenia pokoju jest rzeczą niezwykle ważną, aby wszystkie siły występujące przeciwko wojnie działały w jednolitym froncie i nie osłabły wysiłków w walce o utrzymanie pokoju. Ogromne znaczenie w tej sprawie ma przezwyciężenie rozłamu w ruchu robotniczym i nawiazanie rze-

zeczywistych kontaktów między partiami komunistycznymi a socjalistami, jak również innymi partiami, które rzeczywiście pragną utrzymać pokój, walczyć przeciwko uciwkowi imperialistycznemu, bronić interesów narodowych swoich narodów, demokracji i niezawisłości.

Zjazd aprobując prowadzoną przez KC KPZR i rząd radziecki pokojową politykę zagraniczną, dzięki której osiągnięte zostały wielkie sukcesy w dziele osłabienia napięcia międzynarodowego, utrwalenia pokoju i umocnienia pozycji sił demokratycznych.

XX Zjazd Partii uważa, iż całkowicie słuszną jest linię Komitetu Centralnego i rządu radzieckiego, zmierzającą do tego, by na podstawie leninowskiej zasady pokojowego współistnienia dążyć do polepszenia stosunków, pogłębienia zaufania i rozwoju współpracy ze wszystkimi krajami. Wielką rolę pod tym względem odegrać może znanych pięć zasad stosunków międzynarodowych, przyjętych przez wielkie państwa i przez szerokie koła opinii publicznej; wzajemne poszanowanie integralności terytorialnej i suwerenności, nieagresja, wzajemna nielęgnięca w sprawach wewnętrznych, rozwijanie stosunków między państwami na podstawie równości i wzajemnych korzyści, pokojowe współistnienie i współpraca ekonomiczna. Zasady te stanowią najlepszą w obecnych warunkach formułę wzajemnych stosunków między państwami o różnych ustrojach społecznych i mogłyby stać się podstawą trwałych stosunków pokojowych między państwami na całej kuli ziemskiej.

Zycie potwierdziło w pełni słusność i aktualność wysuniętych przez Związek Radziecki, Chińską Republikę Ludową i inne miłujące pokój państwa propozycji, zmierzających do rozbrojenia i zakazu broni atomowej i wodorowej, do zapewnienia bezpieczeństwa zbiorowego w Europie i bezpieczeństwa zbiorowego w Azji. Rozwiązanie tych najważniejszych problemów stwarza podstawę długotrwałego pokoju i przyczyni się do rozwiązania innych doniosłych nie uregulowanych problemów, a zwłaszcza kwestii niemieckiej.

Ogromne znaczenie dla umocnienia pokoju na całym świecie miałyby nawiazanie trwałych, przyjaznych stosunków między Związkiem Radzieckim a Stanami Zjednoczonymi jako dwoma największymi mocarstwami świata, jak również między Związkiem Radzieckim a takimi wielkimi mocarstwami jak Anglia i Francja.

Posunięcia strony radzieckiej zmierzające do osiągnięcia tego celu XX Zjazd uważa za słuszne i podjęte we właściwym momencie i aprobując je w całej rozciągłości.

Zapewnienie trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów Europy wymaga dalszej poprawy stosunków między Związkiem Radzieckim z jednej strony, a krajami zachodnio-europejskimi z drugiej. Związek Radziecki, podobnie jak Wielka Brytania, Francja, Włochy, a także Polska, Czechosłowacja, Jugosławia, Grecja, Finlandia, Norwegia, Szwecja, Austria i wszystkie inne kraje europejskie, jest żywotnie zainteresowany w tym, aby nie dopuścić do wybuchu nowej wojny w Europie, na której terytorium toczyły się główne bitwy pierwszej i drugiej wojny światowej. Leży to również w żywotnym interesie narodu niemieckiego. Tak więc, wspólne interesy walki o zapobieżenie nowym konfliktom wojennym łączą wszystkie państwa i narody Europy.

W obecnej sytuacji międzynarodowej doniosłą rolę odgrywa sprawa rozszerzenia i umocnienia przyjaźni i współpracy między Związkiem Radzieckim a krajami Wschodu. Przeważającą wagę do wykonania tego zadania, XX Zjazd aprobując nawiazanie w ostatnich czasach dobrych, przyjaznych stosunków z Republiką Indii, jak również z Burmą, Afganistanem i Egiptem.

XX Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że stosunki przyjaźni i dobrego sąsiedztwa ustaliły się między Związkiem Radzieckim a wszystkimi państwami, które z nim graniczą. Nie ulega wątpliwości, że normalne stosunki między ZSRR a Iranem, Turcją i Pakistanem odpowiadałyby żywotnym interesom tych krajów, interesom sprawy pokoju i bezpieczeństwa narodów.

(Ciąg dalszy na str. 2)

Spotkanie aktywu TPP-R z przedstawicielami Armii Radzieckiej

W dniu 24 bm. w salach Wojewódzkiego Klubu TPP-R odbyło się spotkanie aktywu Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej z przedstawicielami Armii Radzieckiej, generał-majorem ALEKSANDROWEM i płk. MINEM.

W imieniu gospodarzy drodzy gości powitali wiceprzewodniczący Prezydium WRN Maksymilian BUDZIWOJSKI i kierownik Wojs. Biblioteki TPP-R dr OTTON BEIERSDORF.

Na spotkaniu obecni byli m. in. konsul ZSRR J. BIERNOW, przewodniczący Prezydium MRN poseł T. MRUGACZ, dyrektor Filharmonii Krakowskiej T. KRZEMIŃSKI i dyrektor teatrów mgr KRAMARSKI. Spotkanie przy lampce wina upłynęło w niezwykle serdecznej atmosferze. (Piotr)

DELEGACJA PKOP WYJĘCHAŁA DO FRANCJI

W dniu 24 bm. wyjechała do Francji delegacja Polskiego Komitetu Obróbki Pokoju, na obchód „Międzynarodowego Dnia Poświęconego Sprawie Rozbrojenia i Pokoju”, który obchodzi się w Verdun w związku z 40-letnim bitwą pod Verdun.

W skład delegacji, której przewodniczący prof. Uniwersytetu Warszawskiego Julian Hühfeldt, wchodzi prof. Janina Kowalczyk, dziekan Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Krakowie oraz Jan Warowny, przewodniczący Wojewódzkiej Rady Związków Zawodowych we Wrocławiu.

PEKNIENIE SZYNY SPOWODOWAŁO WYKOLENIENIE POCIĄGU

W dniu 23 bm. o godz. 3.50 rano na odcinku Pila — Chodzież wykoleił się pociąg osobowy jadący z Wrocławia do Słupska. Wykolejenie nastąpiło wskutek pęknięcia szyny, spowodowanego zmianami temperatury.

PREMIER SZWEDZKI UDA SIĘ DO ZSRR

Premier szwedzki Tage Erlander odwiedził przedstawicieli członka „Svenska Dagbladet”, że uda się z wizytą do Związku Radzieckiego w dniu 29 marca br. i spędzi w ZSRR 13 dni. Premierowi będzie towarzyszyła jego małżonka. Podczas pobytu w Związku Radzieckim premier Erlander zwizwili Moskwa, Leningrad i Kaukaz.

AMBASADOR HAAS WYJĘDZA DO MOSKWI

Prezydent Niemieckiej Republiki Federalnej Theodor Heuss przyjął dr. Haasa, który złożył wizytę pogotelną. Haas wyjechał do Moskwy, by objąć urząd ambasadora NRF w Związku Radzieckim.

POUJADE NIE WYSTĄPI W BELGII

Jak podaje agencja United Press powołując się na koła miarodajne, belgijskie Ministerstwo Sprawiedliwości odmówiło zgody na publiczne wystąpienie Poujade na wiecach zwolenników ruchu paupersystowskiego w Belgii.

Rezolucja XX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego powzięta na podstawie referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego KPZR

(Uchwalona jednomyślnie dnia 24 lutego 1956 roku)

(Ciąg dalszy ze str. 1)

Wielka rola w dziele rozszerzenia podstaw współpracy między krajami przy- padła międzynarodowej wymianie handlowej i rozwojowi kontaktów kulturalnych.

XX Zjazd podkreśla, że w chwili obecnej szczególnej wagi nabrali takie podstawowe i zasadnicze zagadnienia współczesnego rozwoju międzynarodowego, jak problemy pokojowego współistnienia dwóch systemów, zapobieżenia wojnom w obecnej epoce i form przejścia roz- maitych krajów do socjalizmu.

Generalna linia polityki zagranicznej Związku Radzieckiego była i pozostaje leninowską zasadą pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społecznych.

Kierując w swym kraju budową społeczeństwa komunistycznego, partia nasza zdecydowanie występuje przeciwko rozpętywaniu wojny. Partia opiera się na niewzruszonym założeniu leninowskim, że ustanowienie nowego ustroju społecznego w tym lub innym kraju — to sprawa wewnętrzna narodu danego kraju. Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że zasada pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społecznych.

Najważniejszym zadaniem Związku Radzieckiego, krajów socjalistycznych i innych krajów militujących pokój oraz najszerzych mas ludowych we wszystkich krajach jest utrzymanie i utrwalenie pokoju oraz zapobieżenie nowej wojnie, nowej agresji. W obecnych warunkach międzynarodowych powstały realne możliwości powstrzymania agresywnych sił imperializmu pragnących pchnąć narody do nowych wojen, które przy obecnym poziomie techniki wojennej przyniosłyby narodom niezliczone nieszczęścia i zniszczenia. Działaj na kuli ziemskiej istnieje nie tylko system kapitalistyczny. Istnieje potężny pokojowy obóz socjalistyczny, w którym siły pokoju widzą nie tylko moralne, lecz również materialne środki zapobieżenia agresji. Poza tym istnieje wielka grupa innych państw z ludnością liczącą setki milionów ludzi, państw występujących aktywnie przeciwko wojnie. Jest także potężny ruch obrońców pokoju, obejmujący wszystkie narody. Ogromną siłą stał się ruch robotniczy w krajach kapitalistycznych.

W tych warunkach pozostaje oczywiście w mocy leninowska teza, że dopóki istnieje imperializm utrzymuje się również ekonomiczna podstawa wojen. Dlatego też powinniśmy zachować jak największą czujność. Dopóki na kuli ziemskiej pozostaje kapitalizm, siły reakcyjne reprezentujące interesy monopolu kapitalistycznego będą nadal dążyć do awantur wojennych i agresji, mogą podejmować próbe rozpętywania wojny. Nie ma jednak bezwzględnej nieuchronności wojen. Istnieje obecnie potężne siły społeczne i polityczne, które rozporządzają poważnymi środkami, aby nie dopuścić do rozpętywania wojny przez imperialistów, a jeżeli imperialiści spróbują rozpocząć wojnę — odeprzeć agresorów drugocześnie ciemno, udaremnić ich awanturnicze plany. W tym celu wszystkie siły występujące przeciwko wojnie powinny być czynnie i zmobilizowane, aby działać jednolitym frontem i nie odstąpić swej walki o utrzymanie i utrwalenie pokoju.

W związku z głębokimi zmianami historycznymi, jakie zaszły na arenie międzynarodowej na korzyść socjalizmu, powstają nowe perspektywy, jeśli chodzi o przejście krajów od kapitalizmu do socjalizmu.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego opiera się na leninowskiej tezie, że „uszystkie narody dojdą do socjalizmu, to jest nieuniknione, ale dojdą uszystkie niepełnie jednakowo, każdy wniesie coś swego do tej czy innej formy demokracji, do tej czy innej odmiany dyktatury proletariatu, do tego czy innego tempa przeobrażeń socjalistycznych różnych dziedzin życia społecznego”. (Dziela, tom 23, str. 67, wyd. pol.)

Historyczne doświadczenie rozwoju wszystkich krajów kroczących drogą socjalizmu potwierdziło w całej rozciągłości te leninowskie tezy. Obecnie obok radzieckiej formy przebudowy społeczeństwa na zasadach socjalistycznych istnieje forma demokracji ludowej. Została ona wypracowana w szerszym zakresie w ciągu 10 lat i całkowicie zdała egzamin. W państwach demokracji ludowej jest również niem- nogo odcieni i różnic odpowiednio do warunków każdego kraju. Wiele cech swoich wniosły do form budownictwa socjalistycznego Chłńska Republika Ludowa, której ekonomia była przed zwycięstwem rewolucji skrajnie zacofana i miała charakter półfeudalny i półkolonialny. Dzieki zdobyciu decydującej większości politycznej państwo ludowe — demokrację prowadzi politykę pokojowego przekształcenia prywatnego przemysłu i handlu oraz stopniowego prze-

brażania ich w część składową gospodarki socjalistycznej.

Jest całkowicie zgodne z prawami rozwoju, że formy przejścia krajów do socjalizmu będą w przyszłości coraz bardziej różnorodne, przy czym nie jest konieczne, by realizacja form przejścia do socjalizmu we wszelkich warunkach była związana z wojną domową. Leninizm uczy, że klasy panujące nie rezygnują z władzy dobrowolnie. Jednakże większy czy mniejszy stopień ościrości walki klasowej o przejście do socjalizmu, stosowanie lub też niestosowanie przemocy przy przejściu do socjalizmu zależy nie tyle od proletariatu, ile od stopnia oporu wyzyskiwaczy przeciwko woli przeważającej większości ludzi pracy, od stosowania przemocy przez samą klasę wyzyskiwaczy.

Nie ulega wątpliwości, że w szeregu krajów kapitalistycznych, w których kapitalizm jest jeszcze silny i w których rozporządza ogromnym aparatem wojskowym — politycznym, gwałtownie zaostreżone walki klasowej jest nieuchronne.

Jednocześnie w wyniku radykalnych przemian na korzyść socjalizmu na arenie międzynarodowej i ogromnego wzrostu atrakcyjnej siły socjalizmu wśród robotników, chłopów i inteligencji pracującej powstają pomyślniejsze warunki zwycięstwa socjalizmu. W szeregu krajów kapitalistycznych klasa robotnicza pod przewodnictwem swego produkcyjnego oddziału ma w obecnych warunkach realną możliwość zjednoczenia pod swym kierownictwem przytłaczającej większości narodu i zapewnienia przejścia przez naród podstawowych środków produkcji. Prawicowe partie burżuazyjne i rządy przez nie formowane coraz częściej bankrutują. W tych warunkach klasa robotnicza jednocząc wokół siebie chłopstwo pracujące, szerokie koła inteligencji, wszystkie siły patriotyczne i udzielając zdecydowanej odprawy elementom oportunistycznym, niezłomnym do wyrażenia siły polityki ugody z kapitalistami i obszarnikami, może zadać klasę reakcyjnym, antynarodowym siłom, zdobyć trwałą większość w parlamencie i przekształcić go z organu demokracji burżuazyjnej w narzędzie rzeczywistej woli ludu.

Zjazd podkreśla, że pomyślniejsze warunki zwycięstwa socjalizmu w innych krajach stały się możliwe tylko dlatego, że socjalizm zwyciężył w Związku Radzieckim i zwyciężył w krajach demokracji ludowej. Niezbędnym warunkiem istniejącej władzy, usprawniającej i doskonalącej organizację pracy i produkcji, na szerszą skalę przeprowadzać specjalizację i kooperację w przemyśle, dążyć na tej podstawie do szybkiego zwiększenia wydajności pracy jako decydującego warunku wykonania zadań w zakresie wzrostu produkcji i dalszego podniesienia dobrobytu ludności.

Dalszy rozwój sił wytwórczych kraju wymaga stanowczo wyzyskania nowych źródeł surowców, paliwa, energii elektrycznej, a przede wszystkim zmobilizowania ogromnych bogactw naturalnych wschodnich okręgów kraju. W ciągu najbliższych 10—15 lat powinna powstać we wschodnich okręgach wielka baza węglowa i energetyczna, trzecia potężna baza hutnicza z produkcją 15—20 milionów ton surowców rżecznie, jak również nowa ośrodek przemysłu budowy maszyn.

Zjazd zobowiązuje wszystkie organizacje polityczne: do zapewnienia realizacji zadań planu państwowego przez wszystkie gałęzie przemysłu i przedsiębiorstwa nie tylko pod względem produkcji globalnej, lecz także w zakresie całej ustalonej nomenklatury i wskaźników jakościowych.

do lepszego wykorzystania istniejących mocy produkcyjnych, zapewnienia rytmicznej pracy przedsiębiorstw bez zrywów i kampanijności oraz równomiernej produkcji przedsięwzięcia w ciągu całego miesiąca, co wymaga poważnej poprawy planowania i zaopatrzenia materiałowego przedsiębiorstw

do podnoszenia jakości wyrobów, systematycznego obniżania kosztów własnych, jak najszybszego przestrzegania oszczędności i wprowadzania rozrachunku gospodarczego, do szerszego stosowania w produkcji tworzyw sztucznych i surowców zastępczych w ten sposób, aby w okresie szóstego pięcioletnia artykuły żywnościowe przeznaczone na cele te- licheznie zostały całkowicie zastąpione przez surowce syntetyczne.

Z roku na rok państwo radzieckie zwiększa nakłady inwestycyjne w gospodarce narodowej. Aby wykorzystywać te inwestycje jak najwydajniej, należy przejść w robotach budowlanych do nowoczesnych metod przemysłowych, kontynuować pracę w dziedzinie tworzenia wielkich terytorialnych organizacji budowlanych, usprawniać projektowanie,

skracając w maksymalnym stopniu terminy budowy oraz stosować na szeroką skalę prefabrykowane konstrukcje żelbetonowe i inne prefabrykaty.

W okresie sprawozdawczym Komitet Centralny KPZR dokonał wielkiej pracy politycznej i organizatorskiej w dziedzinie rolnictwa. KC podjął skuteczne kroki w zakresie likwidacji zaniedbań w sferze działań produkcji rolnej i w zakresie organizacji zdecydowanego rozwoju rolnictwa.

Wśród podjętych kroków szczególnie doniosłe znaczenie mają: wprowadzenie nowego trybu planowania w rolnictwie, który wyzwolił twórczą inicjatywę kolchoźników,

wzmocnienie zainteresowania materialnego kolchozów i kolchoźników w zwiększeniu produkcji rolnej,

zasilenie kolchozów w kadry kierowników i specjalistów przez wysłanie na wieś wielu tysięcy komunistów i pracowników bezpartyjnych, dalsze wzmocnienie technicznego wyposażenia rolnictwa, stworzenie stałych kadr mechanizatorów w ośrodkach maszynowo — traktorowych oraz zasilenie ośrodków pracy całego narodu radzieckiego w walce o wykonanie szóstego pięcioletniego planu rozwoju gospodarki narodowej ZSRR.

Wielkie znaczenie ma zaplanowane przez Komitet Centralny uporzadkowanie systemu emerytur i rent w ten sposób, aby emerytury niższych kategorii znacznie podnieść, a emerytury bezpodstawnie wysokie obniżyć, lepsze zaopatrzenie starców oraz usprawnienie systemu zatrudnienia przy inwalidach, którzy bez szkody dla zdrowia mogą pracować z pożytkiem dla społeczeństwa.

W szóstym pięcioletniu budownictwo mieszkaniowe zwiększy się prawie dwukrotnie w porównaniu z piątym pięcioletniem. W związku z tym nader doniosłym zadaniem jest właściwe wydatkowanie funduszy przeznaczonych przez rząd radziecki do budowy domów mieszkalnych. Zjazd aprobuje realizowane przez KC KPZR i Radę Ministrów ZSRR posunięcia w zakresie uporzadkowania tej sprawy, usunięcia metod chałupniczych i wszelkiego rodzaju przerostów architektonicznych, jak również w zakresie stosowania przemysłowych metod budownictwa oraz zobowiązanie wszystkie organizacje polityczne i gospodarcze, aby zapewniły bezwzględne wykonanie państwowych planów budownictwa domów mieszkalnych, jak również aby jak najbardziej pomagały robotnikom i urzędnikom w indywidualnym budownictwie domów z ich własnych oszczędności.

Zjazd uważa za konieczne zdecydowanie wzmocnienie troski o zaspokajanie codziennych potrzeb bytowych ludności, dalsze rozszerzenie sieci zakładów żywienia zbiorowego, potanie i poprawę jakości posiłków. Należy również rozszerzyć sieć zakładów usługowych: pralni, pracowni krawieckich, warsztatów reperacyjnych itd., zdecydowanie zwiększyć produkcję maszyn i urządzeń ułatwiających pracę w gospodarstwie domowym.

Poważne sukcesy osiągnięte we wszystkich dziedzinach budownictwa kulturalnego. W całym kraju zrealizowano siedmioletnie powszechne nauczanie, a w większych miastach — nauczanie dziesięcioletnie. Powstają warunki dla stopniowego wprowadzania powszechnego nauczania dziesięcioletniego. Wyższe uczelnie zstąpiły znacznie więcej specjalistów. Uczelniali radzieccy — przy stałym i skutecznym poparcu ze strony partii i rządu radzieckiego — owocnie pracują dla gospodarki narodowej i umocnienia bezpieczeństwa naszej ojczyzny osiągnęły wydatne rezultaty w wielu gałęziach nauki, w tym w fizyce jądrowej, matematyce, mechanice i w niektórych dziedzinach nauk technicznych.

Równocześnie Zjazd stwierdza poważne braki w dziedzinie budownictwa kulturalnego. W pracy szkół największym brakiem jest oderwanie nauki od życia, niedostateczne przygotowanie młodzieży kończącej szkoły do działalności praktycznej. Aby jak najszybciej przeprowadzić politeczniczną szkołę, konieczne jest nie tylko wprowadzenie nowych przedmiotów dających podstawę wiadomości z zakresu produkcji przemysłowej i rolnej, lecz również zaznajamianie uczniów z praktyczną pracą w przedsiębiorstwach, w kolchozach i sowchozach, na działkach doświadczeniowych i w warsztatach szkolnych. Celowe jest rozpoczęcie budowy szkół-internatów w miejscowościach posiadających warunki korzystne dla zdrowia dzieci. Należy znaczenie rozszerzyć sieć placówek opieki nad dziećmi w wieku przedшкоlnym, wegnęgie i do udziału w tej akcji nie tylko organy oświaty i instytucje państwowe, lecz również kolchozy.

W dziedzinie szkolnictwa wyższego głównym zadaniem

zwiększenia osobistego podniesienie poziomu szkolenia specjalistów na podstawie ścisłej więzi nauki z produkcją, właściwe rozmieszczenie wyższych uczelni w kraju, zbliżenie ich do produkcji, dostosowanie nauczania do obecnego poziomu techniki. Młodzi inżynierowie i agronomowie powinni po ukończeniu wyższych uczelni posiadać dostateczne wiadomości z zakresu konkretnej ekonomiki i organizacji danej gałęzi produkcji.

Zjazd uważa za konieczne wzmocnienie zaciętności i inicjatywy twórczej ludzi pracy, jeszcze szerszego udziału mas w kierowaniu państwem, w całej jego działalności organizacyjno-gospodarczej. W tym celu należy w szerszym zakresie rozwijać demokratyzm radziecki, wytrwale usprawniać pracę wszystkich organów radzieckich, wytrwale i w pełni realizować zadania budownictwa komunistycznego.

Za jeden z najważniejszych wyników pracy partii komunistycznej w okresie sprawozdawczym Zjazd uważa dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego, jeszcze większe zaciętnienie i chłoptwa kolchozowego, przy- żaźni i braterskiej współpracy wszystkich narodów ZSRR.

Zjazd aprobuje w całej rozciągłości posunięcia Komitetu Centralnego KPZR w kierunku rozszerzenia praw organów republikańskich i kulturalnym. Pozostawiając ministerstwu związkowemu kierownictwo ogólne, ustalanie zadań w ramach planów, kontrolę nad ich wykonaniem, dostarczanie potrzebnych urządzeń, finansowanie inwestycji — należy równocześnie rozszerzyć jeszcze bardziej prawa ministerstw republikańskich w oddzielnym zarządzaniu przedsiębiorstwami. Przyczyni się to do jeszcze większego rozwijania w terenie inicjatywy twórczej, do dalszego umocnienia republik związkowych, do zaciętnienia przyjaźni między narodami naszego kraju.

W swej polityce narodowościowej partia brała i bierze za

Partia komunistyczna i państwo radzieckie powinny nadal wychowywać komunistów i wszystkich ludzi pracy w duchu wysokiej czujności politycznej, nieustannie wzmocniać nasze walczące siły zbrojne, które niezawodnie stoją na straży pokojowej pracy ludzi radzieckich i bezpieczeństwa socjalistycznej ojczyzny.

III

Partia nasza osiągnęła nową wielką sukcesy w okresie między XIX a XX Zjazdem polityki wewnętrzej i zagranicznej oraz w swej działalności praktycznej kieruje się zwiększającą nauką marksizmu-leninizmu, niezlomnie i konsekwentnie realizuje politykę budowania komunizmu w naszym kraju i umocnienia międzynarodowego obwozu socjalistycznego, wysoko docierzy standard międzynarodowemu proletariackiego i przyjaźni między narodami.

Okres, jaki upłynął po XIX Zjeździe, był okresem dalszego wzrostu potęgi i autorytetu KPZR, umocnienia leninowskiej jednostki partii, podniesienia jej kierowniczej roli w społeczeństwie radzieckim. Partia jeszcze bardziej okrzepła pod względem ideowo-politycznym i organizacyjnym, wzmocniła się zahartowaniem mas partyjnych w duchu marksizmu-leninizmu. Znaczenie wyrosły kadry partii — decydująca siła kierownictwa partyjnego i państwowego.

XX Zjazd KPZR stwierdza, że w obliczu skomplikowanych i odpowiedzialnych zadań, jakie stanęły przed partią i krajem po XIX Zjeździe Partii, Komitet Centralny okazał się na wysokości zadania, w sposób właściwy rozwiązywał aktualne problemy budownictwa partyjnego, państwowego i gospodarczego, pewnie i niezłomnie prowadził kraj drogą leninowską.

Zjazd stwierdza z zadowoleniem, że Komitet Centralny w całej swej działalności stał niezachwianie na straży interesów partii i narodu. Zjazd w pełni aprobuje zdecydowane kroki podjęte przez KC KPZR dla położenia kresu zbrodniczej spiskowej działalności niebezpiecznego wroga partii i narodu — Berii i jego bandy. Zadany został w ten sposób poważny cios planom wywiadów imperialistycznych, zapewnione zostało dalsze wzmocnienie bojowości partii.

Zjazd aprobuje w całej rozciągłości dokonana przez Komitet Centralny wielka praca nad przywróceniem leninowskich norm życia partyjnego, rozwojem demokracji wewnętrznej, wprowadzeniem zasad kierownictwa kolegielnego na podstawie realizacji polityki marksistowsko-leninowskiej, nad doskonałym stylem i metod pracy partyjnej. Walka o przestrzeganie demokratycznych zasad życia partyjnego, przeciwko administracyjnym i kancelaryjnym metodom kierowania, o rozwijanie krytyki i samokrytyki z pewnością wzmocniła aktywność mas partyjnych, podniesienie odpowiedzialności komunistów za sprawę partii, przyniosła nowe ożywienie polityczne i nową falę entuzjazmu pracy.

Dla zwiększenia aktywności komunistów i wszystkich ludzi pracy ważne znaczenie miało szerokie wyjaśnienie marks-

istowsko-leninowskiego pojmowania roli jednostki w historii. Zjazd uważa, że Komitet Centralny zupełnie słusznie wystąpił przeciwko kultowi jednostki, którego rozpowszechnienie pomniejszało rolę partii i mas ludowych, pomniejszało rolę kolegielnego kierownictwa partii i częstokroć prowadziło do poważnych zaniedbań w pracy, oraz poleca Komitetowi Centralnemu, aby nie osłabiał walki przeciwko przychodzącemu kultowi jednostki, by w całej swej działalności brał za punkt wyjścia fakt, że rzeczywistymi twórcami nowego życia są masy ludowe kierowane przez partię komunistyczną.

W wyniku przywrócenia leninowskich norm życia partyjnego, rozwoju demokracji wewnętrznej, przestrzeżenie zasady kolegielnosci kierownictwa, w wyniku walki przeciwko kultowi jednostki Komitet Centralny zapewnił lepsze kierowanie sprawą rozwoju przemysłu i rolnictwa, ujawnił naruszenia praworządności socjalistycznej, jakich się dopuszczano, i podjął niezbędne kroki w celu ich usunięcia, wezwał do walki przeciwko nastrojom samozadowolenia i niefasobliwości oraz zmobilizował całą partię, wszystkie nasze pracowniki, partyjnych i bezpartyjnych, do przyspieszenia tempa rozwoju społeczeństwa radzieckiego, do dalszego podnoszenia dobrobytu narodu radzieckiego.

Abymy zapewnić dalszy pomyślny marsz naprzód, należy nadal utrzymywać szereg partyjny w stanie wysokiej bojowości, nieustannie polepszać i doskonaląc całą naszą pracę partyjną.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu podjąć kroki w kierunku dalszego polepszenia całej organizacyjnej pracy partii, a przede wszystkim pracy organizatorskiej w dziedzinie budownictwa gospodarczego. Organizacje partyjne powinny dokonać zdecydowanego zwrotu w kierunku zagadnień konkretnego kierowania budownictwem gospodarczym, pogłębienie studiowanie techniki i ekonomiki przedsiębiorstwa przemysłowych, kolchozów, ośrodków maszynowo-tractorowych i sowchozów, by kierować ich pracą z głęboką znajomością rzeczy.

Poziom praca organizacyjnej zależy w decydującym stopniu od tego, jak przedstawia się sprawa kontroli wykonania, sprawa doboru i wychowania kadry oraz rozmieszczenia komunistów na różnych odcinkach budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Zjazd uważa za rzecz niezbędną zwiększenie uwagi na sprawę wysuwania młodych kadr, wysuwania kobiet, zwiększenia liczby komunistów zatrudnionych w produkcji.

Zjazd uważa za niewłaściwe, że niektóre organizacje partyjne osłabiły uwagę w

szeregu partii. Wychodząc z założenia, że główną rzeczą jest nie ilościowy, lecz jakościowy wzrost szeregów partyjnych, Zjazd zobowiązuje organizacje partyjne do zwiększenia troski o indywidualne doboranie do partii ludzi produkcyjnych, przede wszystkim spośród robotników i kolchoźników.

Zjazd poleca Komitetowi Centralnemu kontynuowanie pracy nad doskonaleniem struktury organizacyjnej i form działalności instancji partyjnych i organów radzieckich, stosownie do zmieniających się warunków.

Szczególne uwagi należy zwrócić na dalsze umocnienie szczebla rejonowego. Zjazd stwierdza, że partia dokonała wielkiej pracy w tej dziedzinie i uważa za właściwą dokonaną przebudowę struktury wiejskich komitetów rejonowych partii, utworzenie grup instruktorskich z sekretarzami komitetów rejonowych na czele, przydzielonych do poszczególnych stref ośrodków maszynowo-tractorowych.

Niemniej jednak poziom pracy wielu organizacji rejonowych nie odpowiada jeszcze stawianym przez partię wymaganiom. Thumaczy się to tym, że w szeregu rejonowych komitetów partii na sekretarzy i instruktory przydzielonych do stref ośrodków maszynowo-tractorowych wyznaczono słabych pracowników nie posiadających niezbędnych kwalifikacji fachowych i politycznych.

Obecnie, gdy przed krajem stanęły ogromne zadania w dziedzinie rozwoju rolnictwa, zasilenie organizacji rejonowych w doświadczonych i uzdolnionych kadry nabrało szczególnego znaczenia. Pracownicy rejonowi pracują teraz bezpośrednio w wiejskich podstawowych organizacjach partyjnych, w ośrodkach maszynowo-tractorowych, w kolchozach, sowchozach, organizują pracowników rolnictwa do wykonania dyktury partii i rządu. Oznacza to, że obecnie od poziomu pracy organizacji rejonowych zależy w decydującym stopniu sukces ogólnonarodowej sprawy radykalnego rozwoju rolnictwa.

Należy przeto zapewnić w komitetach rejonowych partii, zwłaszcza funkcje sekretarzy i instruktorów przydzielonych do stref ośrodków maszynowo-tractorowych, jak również kierownicze funkcje w rejonowych komitetach wykonawczych rad sprawowali energiczni, pełni inicjatywę organizatorzy mas, ludzie dobrze znający się na produkcji rolnej. Treba w tym celu wytrwale kontynuować prace nad umacnianiem szczebla rejonowego, zarówno w drodze wysuwania najlepszych pracowników miejscowych, którzy wyrosli w kolchozach i sowchozach, jak w drodze przyciągania do pracy w rejonach ludzi z miast i ośrodków przemysłowych, trzeba stworzyć warunki, w których kierownicy rejonowych instancji partyjnych i organów radzieckich będą bezpośrednio materialnie zainteresowani wynikami działalności gospodarczej ośrodków maszynowo-tractorowych, kolchozów i sowchozów.

Należy równocześnie dokonać pracy nad dalszym umocnieniem miejskich organizacji partyjnych, zwiększyć jak najbardziej odpowiedzialność miejskich komitetów partii i miejskich dzielnicowych komitetów partii za pracę zakładów przemysłowych, zwłaszcza za stosowanie w produkcji najnowszych zdobyczy nauki, techniki i produkcyjnych doświadczeń, jak również za pracę wszystkich przedsiębiorstw i organizacji powołanych do zaspokajania codziennych potrzeb ludności.

Niezłomnie ważnym warunkiem pomyślnego wykonania zadań stojących przed partią jest dalsze zaciętnienie całej partii i każdej organizacji partyjnej z osobna — z najszerzymi masami ludzimi.

Zjazd zwraca uwagę instancji partyjnych na konieczność ożywienia pracy Rad Delegatów Ludu Pracującego i organizacji związkowych, tak aby zwiększyła się znacznie ich rola w budownictwie gospodarczym i kulturalnym w dziedzinie zaspokajania codziennych potrzeb i postulatów ludności, jak również w dziedzinie komunistycznego wychowania ludzi pracy.

Ważne miejsce w życiu społecznym kraju zajmuje komunistyczny styl, który bierze aktywny udział w budownictwie gospodarczym i kulturalnym, pomaga partii wychowywać młodzież w duchu komunistycznym. Jednakże w działalności organizacji komunistycznych, a w szczególności w ich pracy ideowo-wychowawczej, występują poważne braki. Organizacje komunistyczne nie umieją przyciągać młodzieży do działalności praktycznej, zastępują żywą pracę organizacyjną rezolucjami, efekciarstwem i kryzy- kactwem.

Zjazd uważa za niewłaściwe, że niektóre organizacje partyjne osłabiły uwagę w

(Dalszy ciąg na str. 8.)

Rezolucja XX Zjazdu Komunistycznej Partii

Związku Radzieckiego

powzięta na podstawie referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego KPZR

(Uchwalona jednomyślnie dnia 24 lutego 1956 roku)

(Dokończenie ze str. 2)

W celu usunięcia tych niedociągnięć należy polepszyć partyjne kierownictwo Komsomolu. Organizacja partyjna powinna wykazywać więcej troski o stworzenie niezbędnych warunków dla pracy wychowawczej i kulturalno-masowej z młodzieżą, zapewnić jeszcze bardziej aktywny udział komsomolowców i całej młodzieży radzieckiej w budownictwie państwowym, gospodarczym i kulturalnym, w całym życiu społeczno-politycznym kraju.

W dziedzinie pracy ideologicznej Zjazd uważa za jedno z najważniejszych zadań przezwyciężenie oderwania propagandy od praktyki budownictwa komunistycznego. Należy ściślej związać naszą propagandę i agitację z zadaniami tworzenia bazy materialno-produkcyjnej komunizmu, zapewnienia obfitości dóbr materialnych i kulturalnych, wzrostu komunistycznej świadomości obywateli, kładąc kres dogmatyzmowi i doktrynerstwu, obcym twórczemu duchowi marksizmu-leninizmu. Zadanie propagandy polega nie tylko na tym, by wyjaśniać teorię marksizmu-leninizmu, lecz także na tym, by przyczynić się do jej praktycznego wcielania w życie.

Zjazd stwierdza, że Komitet Centralny w porę przeciwdziałał się próbom odstąpienia od generalnej linii partii w sprawie

Dziesiąty dzień obrad XX Zjazdu KPZR

(Ciąg dalszy ze str. 1)

du KPZR w sprawie szóstego pięcioletniego Planu Rozwoju Gospodarki Narodowej ZSRR na lata 1956 — 1960.

2. W celu rozpatrzenia poprawek i uzupełnień do projektu dyrektyw wybrać komisję Zjazdu. Następnie Zjazd zatwierdził skład tej komisji.

Z kolei przekazali pozdrowienia XX Zjazdowi przedstawiciele partii komunistycznych Holandii, Luksemburga, Maroka, Australii, Tunisu oraz Zjednoczonej Socjalistycznej Partii Islandii i Robotniczej Postępowej Partii Kanady.

T. BUCK (Robotnicza Postępowa Partia Kanady) stwierdził, że osiągnięcia narodu radzieckiego, któremu przewodzą Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego i jej leninowski Komitet Centralny, wskazują całą ludzką drogę do pokoju i postępu społecznego.

Dyrektwy Zjazdu w sprawie szóstego planu pięcioletniego, które wysuwają na czoło zadania pokojowego budownictwa i podniesienia dobrobytu ludności, są natchnieniem również dla milijonów pokoi narodów krajów kapitalistycznych.

E. THORBARNARSSON (Zjednoczona Socjalistyczna Partia Islandii) oświadczył, że naród islandzki z wielkim zainteresowaniem śledzi szybki rozwój gospodarki Związku Radzieckiego i wzrost dobro-

Z dyskusji na XX Zjeździe KPZR

W entuzjzmie i ofiarności ludzi radzieckich tkwi gwarancja wykonania wielkich planów gospodarczych

Fragmety przemówienia M. G. Pierwuchina

W dniu 22 lutego na XX Zjeździe wygłosił przemówienie M. G. Pierwuchin, który oświadczył m. in.:

PROJEKT dyrektyw przewiduje wzrost produkcji środków produkcji o 70 proc., i wzrost produkcji artykułów konsumpcyjnych o 60 proc. Tak więc, rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego nie jest u nas uważany za zadanie drugorzędne.

Na gruncie prymatu rozwoju przemysłu ciężkiego, stalego postępu technicznego i wzrostu wydajności pracy w szóstym pięcioletniu nastąpi poważny rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej oraz znaczny rozwój rolnictwa — inna jej podstawa — zapewniłyby znaczny wzrost dobrobytu i poziomu kulturalnego narodu radzieckiego.

Ta jasna i oczywista dla wszystkich ludzi radzieckich teza wypływa z leninowskiej i z całego doświadczenia budownictwa socjalistycznego.

Partia nasza zawsze postępowiała w myśl założeń tej nauki oraz walczyła i walczy zdecydowanie przeciwko obcym duchom leninizmu, poglądom polegającym na przeciwstawianiu przemysłu lekkiego przemysłowi ciężkiemu, poglądom, według których na pewnym etapie budownictwa socjalistycznego rozwój przemysłu lekkiego rzekomo przestaje być zadaniem głównym, zaś tempo rozwoju przemysłu lekkiego rzekomo będzie wyprzedzało tempo rozwoju przemysłu ciężkiego.

Wyniki wykonania poprzednich planów pięcioletnich potwierdzają dobitnie słuszność linii naszej partii, która zakłada konieczność prymatu rozwoju przemysłu ciężkiego, zapewniającego rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej i stałe podnoszenie dobrobytu narodu.

Szóstą pięcioletnią będzie pięcioletnią niebywałego postępu technicznego, poważnego wzrostu wszystkich wskaźników jakościowych na gruncie wprowadzenia nowego wyposażenia technicznego do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej. Rozwiązanie tego problemu również jest niemożliwe bez szerszego rozwoju produkcji środków produkcji.

W szóstym pięcioletniu produkcja przemysłowa będzie wzrastała nie tylko dzięki uruchomieniu nowych mocy produkcyjnych, lecz w znacznym stopniu również dzięki lepszemu wykorzystaniu istniejącego sprzętu, dzięki zmianie przestarzałego sprzętu na sprzęt bardziej wydajny i dzięki intensyfikacji procesów technologicznych.

Mówca poświęca wiele uwagi sprawom elektryfikacji kraju i problemom z nią związanym oraz zadanom przemysłu paliw i stwierdza:

Nasza partia i rząd zdecydowanie i konsekwentnie walczą o zakaz broni atomowej i wodnorodowej, o wykorzystanie energii atomowej w celach pokojowych.

Komitet Centralny zaplanował budowanie w szóstym pięcioletniu kilku elektrowni atomowych o łącznej mocy do 2,5 miliona kW, przede wszystkim w rejonach, do których paliwo przywożone jest z dużych odległości. Jest to bardzo dotkliwa sprawa, której realizacja wymaga wielkich wysiłków od pracowników i różnych dziedzin nauki i przemysłu.

M. G. Pierwuchin wyraża przekonanie, że uczeni i inżynierowie radzieccy rozwiążą problem otrzymania regulowanych reakcji termojądrowych. Podkreśla on:

Będzie to wspaniałe zwycięstwo nauki. Stworzenie została podstawa do budowania niewyczerpanej bazy energetycznej dla przyszłego społeczeństwa komunistycznego.

Mówiąc o postępie technicznym gospodarki narodowej w nowym pięcioletniu, nie można pominąć specjalnego znaczenia radiotechniki i elektrotechniki — stwierdza dalej M. G. Pierwuchin. Radiotechnika i elektrotechnika stosowane są nie tylko w dziedzinie łączności, radia i telewizji, lecz także szeroko wprowadzane są do przemysłu hutniczego, naftowego i chemicznego, do budownictwa maszyn, do energetyki i innych gałęzi gospodarki narodowej.

Osiągnięty już poziom techniki telewizyjnej pozwala na szerokie wprowadzenie telewizji do przemysłu, transportu i energetyki w celu wizualnej kontroli, zdalnego sterowania oraz dla usprawnienia pracy dyspozytorów. Już w bieżącym roku Ministerstwo Przemysłu Radiotechnicznego przystąpi do odbioru nadawczych urządzeń telewizyjnych w celu zastosowania ich w gospodarce narodowej.

Projekt dyrektyw przewiduje jako jedno z bardzo donio-

ślących zadań szóstego pięcioletnia znaczny rozwój przemysłu chemicznego. Rola i znaczenie chemii są obecnie olbrzymie, jeśli chodzi o udoskonalenie procesów technologicznych i poprawę jakości wyrobów we wszystkich gałęziach przemysłu lekkiego i lekkiego.

Jednym z najważniejszych zadań stojących przed pracownikami przemysłu jest wszechstronne podniesienie jakości produkcji.

Sprawa podniesienia jakości produkcji była szeroko omawiana w związku ze znanym listem KC KPZR oraz na Plenum Iłpowskim.

Wiele przedsiębiorstw osiągnęło w wyniku tego znaczne sukcesy i podjęło szereg kroków mających na celu udoskonalenie konstrukcji maszyn i sprzętu technicznego, wprowadzenie do produkcji nowej, bardziej doskonałej technologii, wzmocnienie kontroli nad przestrzeganiem normatywnych i podniesienie jakości produkcji.

Jednakże niektóre fabryki produkują w dalszym ciągu sprzęt z defektami, mimo istnienia kontroli technicznej w poszczególnych oddziałach i fabrykach.

Szczególnie niezadowolająco przedstawia się produkcja odlewów, spawanie, jak również malowanie i inne operacje wykończeniowe. Wskutek tego wyroby gotowe nie są niezawodne, a wygląd ich jest estetycznie nieestetyczny.

W interesie dalszego rozwoju gospodarki narodowej, w interesie narodu trzeba zlikwidować w jak najkrótszym czasie wypuszczenie wyrobów złej jakości i w niewłaściwym asortymencie.

Komitet Centralny i cała nasza partia walczą codziennie o system, jak najściślej oszczędności we wszystkich działach gospodarki narodowej jako o niezbędny warunek zapewnienia akumulacji wewnątrz gospodarki, nieprzerwanego wzrostu produkcji, podniesienia wydajności pracy społecznej.

Aby wykonać historyczne zadanie dalszego rozwoju socjalistycznego przemysłu, rolnictwa i transportu oraz zrealizować wielki program podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia ludności, projekt dyrektyw przedstawiony XX Zjazdowi przewiduje ogromne inwestycje we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej. Właściwe wykorzystanie tych nakładów inwestycyjnych, zastosowanie wszechstronnej oszczędności w budownictwie — wyzwolił wielkie dodatkowe rezerwy dla rozszerzenia produkcji socjalistycznej i podniesienia dobrobytu mas pracujących.

Istotnie, jeżeli zaoszczędzimy na inwestycjach już tylko 1 proc. da to znaczącą sumę około 10 miliardów rubli. Z takich środków można byłoby wzniesić jeszcze jedną potężną elektrownię wodną analogiczną do kurbyszewskiej lub kombinat hutniczy takiej samej mocy jak magnitogorski lub też zbudować dodatkową 7,5 miliona metrów kwadratów powierzchni mieszkalnej.

TOWARZYSZE!
O ogromna skala produkcji socjalistycznej w nowej pięcioletniej, przejście gospodarki narodowej na wyższy poziom techniczny wymaga od pracowników aparatu państwowego oraz kierowników przedsiębiorstw i instytucji dalszej poprawy kierownictwa gospodarczego. W ostatnich czasach Komitet Centralny i Rada Ministrów dokonywały szereg poważnych posunięć w kierunku dalszego usprawnienia pracy aparatu państwowego, w kierunku decentralizacji kierownictwa gospodarczego oraz wzmocnienia szeregowo — operatywnej działalności przedsiębiorstw.

Aby wzmocnić inicjatywę gospodarczą i podnieść odpowiedzialność dyrektorów przedsiębiorstw za wykonanie planów państwowych, za wprowadzenie nowej techniki i technologii produkcji, za normowanie, organizowanie i podnoszenie wydajności pracy, jak również obniżenie kosztów własnych produkcji, postanowiono znacznie rozszerzyć prawa kierowników przedsiębiorstw oraz naczelników oddziałów i majstrów. Niektórzy z nich, którzy nie byli dotychczas kierownikami, należą stwierdzić, że niektóre instytucje centralne sprzeciwiają się rekonstrukcji aparatu państwowego i zwiększeniu praw przedsiębiorstw i organów lokalnych. Jako przykład

wskazać można taki fakt: Ministerstwo Finansów ZSRR dopiero w styczniu 1956 r., z pięciomiesięcznym opóźnieniem, wydało w myśl uchwały Rady Ministrów ZSRR z dnia 9 sierpnia 1955 r. „o rozszerzeniu praw dyrektorów przedsiębiorstw” — instrukcje w sprawie zatwierdzania struktury i etatów przedsiębiorstw oraz trybu tworzenia i wydatkowania funduszy zakładowych. Toteż do początku 1956 r. ta ważna uchwała nie była bynajmniej w pełni realizowana.

Dokonywać realizacji kierownictwa gospodarką kraju Komitet Centralny wychodzi z założenia, że należy ściśle realizować zasady scentralizowanego planowania w interesie całego Związku Radzieckiego z podnoszeniem samodzielności i inicjatywy w rozwiązywaniu zagadnień gospodarczych i kulturalnych w poszczególnych republikach.

Każdy rozdział nowego planu pięcioletniego — stwierdza M. G. Pierwuchin — leży za warcją w nim cyfra — to przekonywujące świadectwo pokonania zamierów naszego narodu zajętego pracą twórczą. Szósty plan pięcioletni — to plan ogromnego wzrostu potęgą ekonomiczną naszej ojczyzny, dźwignięcia na wyższy poziom jej rolnictwa i znacznego podniesienia dobrobytu ludności.

Nowy plan pięcioletni jest wymowną ilustracją wyższości socjalistycznego systemu gospodarki, który rozwija się w imię coraz pełniejszego zaspokożenia potrzeb materialnych i kulturalnych narodu, w imię utrwalenia pokoju na całym świecie.

Program nakreślony w szóstym planie pięcioletnim związany jest tak ściśle z żywymi interesami narodu radzieckiego, że pomyślenie jego wykonania nie ulega żadnej wątpliwości.

Wiele zależy od nas, komunistów — kierowników organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych, zwłaszcza zaś od naszej umiejętności kierowania realizacją planów przez każde przedsiębiorstwo, każdy sołchoz i kolchoz oraz zapewnienia postępu technicznego na bazie wprowadzenia nowej techniki do wszystkich działów gospodarki.

Urzeczywistnienie gigantycznych zadań nowej pięcioletniej, wprowadzenie nowej techniki i zastosowanie produkcyjnych doświadczeń zależeć będzie głównie od pracy organizacji partyjnych, od aktywności komunistów.

Nauka rozwija się na drodze swobodnej wymiany poglądów i dyskusji

Fragmety przemówienia A. M. Pankratowej

DONOSIŁE znaczenie w rozwinięciu ideologicznej pracy partii, w ideowo-politycznym wychowaniu naszych kadr odegrał i nadal odegra rolę wykształcenia Komitetu Centralnego o konieczności walki z przeżytkami poglądów subiektywno-idealistycznych na rolę jednostki w historii. Teoria „bohaterów i tumu” związana jest z pomniejszaniem twórczej roli mas.

Zrozumiałe jest, że Komitet Centralny realizujący leninowskie wskazania o decydującej roli mas ludowych jako prawdziwego twórcy i motoru historii domagał się walki z kulturowymi przeżytkami struktury i etatów przedsiębiorstw oraz trybu tworzenia i wydatkowania funduszy zakładowych. Toteż do początku 1956 r. ta ważna uchwała nie była bynajmniej w pełni realizowana.

Dokonywać realizacji kierownictwa gospodarką kraju Komitet Centralny wychodzi z założenia, że należy ściśle realizować zasady scentralizowanego planowania w interesie całego Związku Radzieckiego z podnoszeniem samodzielności i inicjatywy w rozwiązywaniu zagadnień gospodarczych i kulturalnych w poszczególnych republikach.

Każdy rozdział nowego planu pięcioletniego — stwierdza M. G. Pierwuchin — leży za warcją w nim cyfra — to przekonywujące świadectwo pokonania zamierów naszego narodu zajętego pracą twórczą. Szósty plan pięcioletni — to plan ogromnego wzrostu potęgą ekonomiczną naszej ojczyzny, dźwignięcia na wyższy poziom jej rolnictwa i znacznego podniesienia dobrobytu ludności.

Nowy plan pięcioletni jest wymowną ilustracją wyższości socjalistycznego systemu gospodarki, który rozwija się w imię coraz pełniejszego zaspokożenia potrzeb materialnych i kulturalnych narodu, w imię utrwalenia pokoju na całym świecie.

Program nakreślony w szóstym planie pięcioletnim związany jest tak ściśle z żywymi interesami narodu radzieckiego, że pomyślenie jego wykonania nie ulega żadnej wątpliwości.

Wiele zależy od nas, komunistów — kierowników organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych, zwłaszcza zaś od naszej umiejętności kierowania realizacją planów przez każde przedsiębiorstwo, każdy sołchoz i kolchoz oraz zapewnienia postępu technicznego na bazie wprowadzenia nowej techniki do wszystkich działów gospodarki.

Urzeczywistnienie gigantycznych zadań nowej pięcioletniej, wprowadzenie nowej techniki i zastosowanie produkcyjnych doświadczeń zależeć będzie głównie od pracy organizacji partyjnych, od aktywności komunistów.

W okresie, jaki upłynął po XIX Zjeździe nasza partia, Komitet Centralny dokonywał wielkiej pracy w dziedzinie podniesienia rolnictwa, usprawnienia przemysłu i wzmocnienia obronności kraju. Wzrosła potęga ekonomiczna Związku Radzieckiego, podniósł się jeszcze wyżej jego autorytet międzynarodowy.

Sukcesy te tłumaczy się przede wszystkim tym, że nasz Komitet Centralny prowadził właściwą politykę wewnętrzną i zagraniczną, opartą na wielkiej nauce marksizmu-leninizmu. Po XIX Zjeździe Partia i zwłaszcza w ostatnich latach KC dąży konsekwentnie do rozwijania demokracji wewnątrzpartyjnej, do niezachwianej realizacji leninowskich zasad życia partyjnego. Posiedzenia plenarne Komitetu Centralnego partii zajęły należyte miejsce w kierowaniu partią i krajem.

Komitet Centralny konsekwentnie idzie drogą wzmocnienia kolegałnego kierownictwa partii, albowiem w tym tkwi nasza siła, siła państwa radzieckiego, siła naszej partii komunistycznej jako kierownictwa całego narodu radzieckiego.

Nie ulega wątpliwości, że szósty Plan Pięcioletni Rozwoju Gospodarki Narodowej ZSRR wykonany będzie z równym powodzeniem jak i wszystkie poprzednie plany pięcioletnie.

Rękopisem tego jest świadomy entuzjazm pracy narodu radzieckiego i jego bezgraniczne zaufanie do swojej partii komunistycznej, do wielkiej partii, która zdecydowanie i niezachwianie prowadzi Związek Radziecki naprzód drogą leninowską, drogą do komunizmu.

Wskazywać można taki fakt: Ministerstwo Finansów ZSRR dopiero w styczniu 1956 r., z pięciomiesięcznym opóźnieniem, wydało w myśl uchwały Rady Ministrów ZSRR z dnia 9 sierpnia 1955 r. „o rozszerzeniu praw dyrektorów przedsiębiorstw” — instrukcje w sprawie zatwierdzania struktury i etatów przedsiębiorstw oraz trybu tworzenia i wydatkowania funduszy zakładowych. Toteż do początku 1956 r. ta ważna uchwała nie była bynajmniej w pełni realizowana.

Dokonywać realizacji kierownictwa gospodarką kraju Komitet Centralny wychodzi z założenia, że należy ściśle realizować zasady scentralizowanego planowania w interesie całego Związku Radzieckiego z podnoszeniem samodzielności i inicjatywy w rozwiązywaniu zagadnień gospodarczych i kulturalnych w poszczególnych republikach.

Każdy rozdział nowego planu pięcioletniego — stwierdza M. G. Pierwuchin — leży za warcją w nim cyfra — to przekonywujące świadectwo pokonania zamierów naszego narodu zajętego pracą twórczą. Szósty plan pięcioletni — to plan ogromnego wzrostu potęgą ekonomiczną naszej ojczyzny, dźwignięcia na wyższy poziom jej rolnictwa i znacznego podniesienia dobrobytu ludności.

Nowy plan pięcioletni jest wymowną ilustracją wyższości socjalistycznego systemu gospodarki, który rozwija się w imię coraz pełniejszego zaspokożenia potrzeb materialnych i kulturalnych narodu, w imię utrwalenia pokoju na całym świecie.

Państwo radzieckie przekreśliło uprawianą przez carat politykę zaborów i ucisku i zapoczątkowało nową erę w stosunkach między narodami całego świata. Dlatego też nie słusznie postępują ci autorzy którzy — wbrew wypowiedziom Marksa, Engelsa i Lenina — charakteryzują zabórce wojny prowadzone przez carat jako wojny sprawiedliwe, idealizują sojusz rosyjko-francuski z końca XIX wieku, czy też politykę caratu w Chinach itp. Takie ujęcie sprawy jest sprzeczne z faktami historycznymi i nie pozwala zrozumieć, jak dalece z gruntu nową politykę zagraniczną prowadzi państwo radzieckie od pierwszych dni swego istnienia.

Braki w rozwoju nauki historii i innych nauk społecznych wynikają z niezadowolającego stanu kadr naukowych, niezadowolającego stanu przygotowania kadr naukowych.

KC stworzył Akademię Nauk Społecznych w celu przygotowania kadr teoretycznych partii, a niedawno powołał uchwałę w sprawie polepszenia jej działalności. Jednak zwrot w pracy Akademii jeszcze nie nastąpił.

Wiele poważnych braków istnieje również w samej organizacji pracy naukowej. Spotykamy się tu z elementarnym formalizmem i biurokracją.

Wiele jest rezolucji, wiele posiedzeń, lecz bardzo mało pracy naukowej i twórczych naukowych dyskusji. Akademia Nauk ZSRR pogląda wielki aparat, który działa jak zwykła instytucja, nie licząc się z tym, że nauka ma swą specyfikę, że kierować nauką trzeba innymi metodami niż gospodarką. Szczególnie źle przedstawia się sprawa kierownictwa i pomocy dla instytutów nauk społecznych, które nie mają najelementarniejszych warunków pracy naukowej.

Partia uczy nas, że nauka rozwija się na drodze swobodnej wymiany poglądów, na drodze dyskusji.

Oparając się na mocnej bazie marksizmu powinniśmy w szerokim zakresie stosować tę podstawową metodę rozwijania nauki.

Dawno już dojrzała sprawa stworzenia samodzielnego instytutu historii naszej ojczyzny. Jesteśmy jednym z nielicznych krajów, gdzie nie ma instytutu historii ojczystej. Dojrzała również sprawa zorganizowania Wszzechzwiązkowego Towarzystwa Historyków Radzieckich, publikacji pism poświęconych różnym dziedzinom historii oraz zwolania wszzechzwiązkowej konferencji historyków.

NIE WOLNO zapominać, że działalność nasza ma wielkie znaczenie międzynarodowe. Naszych przemówień słuchają uważnie uczeni innych krajów. Mogliśmy się o tym przekonać na kongresach międzynarodowych i w czasie spotkań z uczonymi z zagranicy. Nasi przyjaciele za granicą oczekują od nas pomocy. W ciągu ubiegłych lat rozszerzyły się nasze kontakty międzynarodowe. Należy je w dalszym ciągu umacniać. Powinniśmy nawiązać ścisłą współpracę z uczonymi krajów demokracji ludowej, jak również z postępowymi historykami krajów kapitalistycznych. Za granicą sporo jest uczelniczych uczonych, z którymi możemy współpracować, chociaż nawet nie są marksistami. Oczywiście nigdy i pod żadnym względem nie możemy i nie będziemy rezygnować z naszych pozycji ideowych. Towarzysz Chruszczow podkreślił, że nasza broń ideologiczna powinna być starannie wystronona. Musimy pamiętać, że przywoływanie obozu imperialistycznego dąży do wzmocnienia i zaktywizowania walki ideologicznej z marksizmem i komunizmem. W jednym ze swych przemówień Eden oświadczył, że przed ideologiami kapitalizmu stoi obecnie trudne zadanie walki o duszę człowieka, walki, która teraz znajduje swój wyraz w ideologii.

No cóż! Gotowi jesteśmy przyjąć to wyzwanie. Będziemy nadal wznosić walkę z ideologią burżuazyjną. Jesteśmy pewni wyniku tej walki. Idee marksizmu-leninizmu posiadają olbrzymią siłę przyciągającą. Z każdym dniem miliony ludzi pracy na całym świecie będą coraz głębiej przekonywały się o wyższości ustroju socjalistycznego. Rosną sympatie naródów do Związku Radzieckiego jako do ostoi najbardziej postępowych idei realizowanych w kraju socjalizmu.

SPORT

Zwycięstwa lawerytów na trasach Szczyrku i Szklarskiej Poręby

Najciekawszą konkurencją 6 dnia rozgrywanych w Szczyrku mistrzostw narciarskich Polski w konkurencjach alpejskich był bieg zjazdowy kobiet. Zwyciężyła Grocholska, przejeżdżając całą trasę w doskonałym stylu, w czasie 1:59,4. Druga była Kowalska — 2:01,2.

W Szklarskiej Porębie w dalszym ciągu mistrzostw Kaperownicy piłkarzy krakowskich surowo ukarani

Ostro ukarano nasze władze piłkarskie w głosną sprawę kaperowniczą młodych piłkarzy krakowskich przez działacza B-chloskiej drużyny Włóknarza Dzierżonów — Gielanę. Sekcja piłkarska WKKF Wrocław po dokładnym przeanalizowaniu sprawy postanowiła ukarać Gielanę 5-letnią dyskwalifikacją. Jednocześnie zespół Włóknarza Dzierżonów, za to, że grali w nim nieuprawnieni zawodnicy, został przeniesiony z klasy B do C.

W czwartek 23 bm. komisja sportowa spn GKKF zatwierdziła decyzje działaczy wrocławskich.

Odznaczenie Gronia-Gasienicy
Przewodniczący GKKF W. Rezek na podstawie uchwały Rady Ministrów z 7 lipca 1954 r. odznaczył narciarską Gwardię Francuska Gronia-Gasienicy srebrnym medalem „za wybitne osiągnięcia sportowe” za zdobycie brązowego medalu w kombinacji klasycznej na VII Zimowych Igrzyskach Olimpijskich.

Wreńskie medale nastąpi w sobotę dnia 25 bm. w GKKF w obecności władz GKKF, przedstawicieli Gwardii oraz współtwórcy sukcesów Gronia trenera Orłowicza.

Co gdzie kiedy?

25 lutego 1956
Sabota

teatry

SŁOWACKIEGO: „Złota kareta” — godz. 19.15. — STARY: „Cienie” — godz. 19.15. — POEZJI: „Święta Joanna” — godz. 19.30. MŁODEGO WIDZA: „Opowieść zimowa” — godz. 19.30. LUDOWY: „Księżniczka Turandot” — godz. 19.30. GROTESKA: „Złota rybka” — godz. 19.30. „Noc cudów” — godz. 19.30. ESTRADA SATYRYCZNA: „Jedziemy na Olimpiadę” — godz. 19.30. KOLEJARZA: „Zolnierz Królowej Madagaskaru” — godz. 19.30.

kina

Paranki:
SZUKA: „Awantura na wsi” — godz. 11, 13.

Seanse popołudniowe:
APOLLO: „Skrajny uśmiech” — godz. 13.45. „Mordercy są wśród nas” — godz. 16, 18, 20. — UCIECHA: „Sierocowice Browkin” — godz. 14, 16, 18, 20. — WARSZAWA: „Podhale w ogniu” — godz. 14, 16, 18, 20. — WARSZAWA: „Panna de Scudery” — godz. 16, 18, 20.15. — WOLNOŚĆ: „Majętność w mroku” — godz. 13.45. — „Cud zdarza się raz” — godz. 16, 18, 20.15. SZUKA: „Biała gryzwa” — g. 16, 18, 20. M. GWARDIA: „Alarm w cyrku” — godz. 15.30, 17.30, 19.30. STAL: „Przed popołem” — godz. 16, 18, 19. Cena biletów podwójna. ŚWIT: „Kłopoty referenta Trziszki” — godz. 16, 18, 20. PRZYJAŹN: „Królewna żabka” — godz. 15, 16, „Pieśń lasu” — godz. 17, 18, 19, 20.

dyżury

INTERNISTYCZNY: III Klinika Chorób Wewnętrznych AM, Koperska 17.

CHIRURGICZNY: III Klinika Chirurgiczna, ul. Prądnicka 37.

POŁOŻNICZY: I Klinika Położnicza i Chorób Kobiecych AM, ul. Koperska 24

apteki

Dietla 76, Karmelicka 23, Szczępańska 1, Lubicz 7, Długa 86, Krakowska 19, Kościuszki 18, Piłsudskiego 27.

Odpowiedzi redakcji

STANISŁAWA WŁAZŁO I ANNA MIŚ z Lišek: Piosenka „Szewczyk” była już zamieszczona w naszej „Gazecie” i nadawana przez Polskie Radio jako „Piosenka tygodnia”.

IRENA GURGUŁ, TERESA BURAK, LUCJA ŁYKO, uczennice IXb i XI Liceum Ogólnokształcącego, IWONA S. I JEJ 4 KOLEZANKI, oraz MARYSIA-KRAKOWIANKA: Wasze próby przekazałyśmy do Polskiego Radia.

OB. STANISŁAWA BRONISZEWSKA zamieszkała w Krakowie przy ul. Kordeckiego — proszona jest o zgłoszenie się w redakcji „Gazety Krakowskiej” (Dział Miejski) przy ul. Wielopole 1, III piętro w godzinach 10—15.

KRAKOWSKA Drukarnia Prasowa

KRAKÓW WIELOPOLE 1.

M-7-7615

radio

Najciekawsze audycje:
Godz. 8.36: Wirtuozi muzyki rozrywkowej. 9.00: PIOSENKA TYGODNIA. — 12.25: Aud. dla wsi. 12.40: Aud. szkolna. 13.00: Koncert estradowy. 14.10: „U przyjaciół”. 14.40: Polska nagrania na płytach „Muza”. 15.10: Recital na dwa fortepiany. 15.25: Koncert Ork. Mandolinistów. 16.00: Ułubieni pisarzy naszych słuchaczy. 16.20: Popularne melodie na harmonijce ustnej. 16.45: Gra orkiestra dęta KBW. 17.00: Aud. dla dzieci. 17.30: Kwiatki... kwiatki. — 17.45: Koncert żyweń. 18.20: „Co nowego zagranicą”. 18.35: Węgierska muzyka ludowa. 19.25: Aud. z cyklu: „Poeta i świat”. 19.55: „Nowości muzyki rozrywkowej”. 20.30: Słuchowski J. Dobrowolności. 22.00: Muzyka taneczna. 22.40: Sekstet organowy. — 22.55: Koncert nocny.

26 lutego 1956
Niedziela

teatry

SŁOWACKIEGO: „Złota kareta” — godz. 19.15. STARY: „Mąż i żona” — godz. 19.15. „Cienie” — godz. 19.15. — POEZJI: „Dziady” — część II i IV — godz. 14.30. „Święta Joanna” — godz. 19.30. MŁODEGO WIDZA: „Opowieść zimowa” — godz. 19.30. LUDOWY: „Księżniczka Turandot” — godz. 19.30. GROTESKA: „Złota rybka” — godz. 19.30. „Noc cudów” — godz. 19.30. ESTRADA SATYRYCZNA: „Jedziemy na Olimpiadę” — godz. 19.30. KOLEJARZA: „Zolnierz Królowej Madagaskaru” — godz. 19.30.

kina

Paranki:
APOLLO: „Dziennik marynarza” — godz. 10, 12. UCIECHA: „Pomyślowy sprzedawca” — godz. 10, 12. WANDA: Seanse dla dzieci — godz. 10, 11.15, 12.30. WARSZAWA: „Północny port” — godz. 10, 12. WOLNOŚĆ: „Niebezpieczny ładunek” — godz. 10, 12. — SZUKA: „Awantura na wsi” — godz. 10, 12. — M. GWARDIA: „Wielka przygoda” — godz. 10, 12. STAL: „Babla” — godz. 11, 13. ŚWIT: „As wywiadu” — godz. 10, 12.

Seanse popołudniowe:
SZUKA: „Biała gryzwa” — godz. 15.30, 17, 18.30, 20.15. Pozostałe kina tak jak w sobotę 25 bm.

dyżury

INTERNISTYCZNY: Oddział Wewnętrzny Szpitala im. Narutowicza, ul. Prądnicka 37.

CHIRURGICZNY: Oddział Szpitala im. Biernackiego, ul. Trybunalska 11

POŁOŻNICZY: II Klinika Położnicza i Chorób Kobiecych, ul. Prądnicka 37.

apteki

Jak w sobotę 25 bm.

rożne

HALA „GWARDII”: Występy zespołu J. Harsala — godz. 16 i 19.

SALA FILHARMONII — Opera „Orfeusz” — godz. 19.30.

radio

Najciekawsze audycje:
Godz. 8.30: „5:0 dla młodoci”. — 9.00: Aud. Mieracka. 9.40: Aud. dla dzieci. 10.00: Z cyklu: „Nowe nagrania”. 10.30: „Poezja i muzyka”. 11.00: Aud. historyczna. 11.30: Pieśni kompozytorów hiszpańskich i francuskich. — 12.04: Poranek symfoniczny. 13.54: Wiedza sąsiedzi jak kto siedzi. 14.10: Rozmaitości. 15.00: Koncert chopinowski. 15.30: Z życia Związku Radzieckiego. 16.00: Koncert Krak. Ork. PR. 17.05: Felieton. 17.15: Na radiowej estradzie. 18.15: Muzyka taneczna. — 19.30: Muzyka taneczna. 19.40: „Dokoła Wojtek”. 20.30: „Strona guermetes” — fragm. pow. M. Prouta. — 21.00: Spełniamy życzenia miłośników muzyki. 22.00: Wiadomości sportowe. — 22.40: „Świętych kompozytorów współczesnych”.

Gazeta Krakowska NASZE MIASTO

Dla sprawnego przeprowadzenia remontów

Projekt planu remontów budynków w dzielnicy Stare Miasto na rok 1956 obejmuje łącznie 67 kamienic. W założeniach planu postanowiono wykonywać roboty remontowe w pierwszych trzech kwartałach, a czwarty kwartał przeznaczyć na prace wykończeniowe.

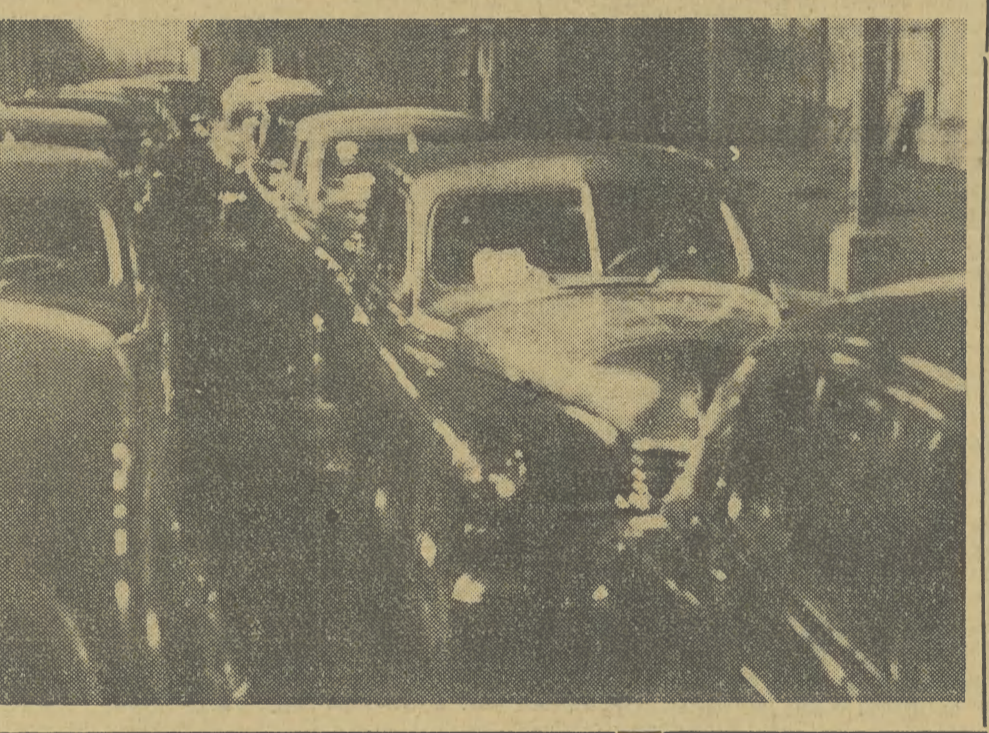
Doświadczenia roku ubiegłego, w którym remonty uwzględnione w planie nie zostały zrealizowane, dowiodły, iż wykonawca musi zwrócić większą uwagę na rytmiczność i terminowość prac. Harmonogram robót winien przebiegać w ten sposób, aby mieszkańcy remontowanych kamienic, w miesiącach zimowych nie byli pozabawieni ciepłoty czy drzew.

W roku ubiegłym rozpoczęliśmy prace remontowe przy ul. Gazowej 3 i Krakowskiej 35 i do tej chwili lokatorzy tych domów oczekują na zbudowanie pieców. Przy ul. Meiselsa 16 przeprowadzono remont mieszkania na I piętrze, a do dnia dzisiejszego gruzu nie sprzątnięto.

Prace nie dokończone w roku ubiegłym winny być nadal kontynuowane. Trzydzieści dwie „niedoróbki” — bo tak nazywają w języku budowlanym nie dokończone roboty, pozostały w dzielnicy Stare Miasto. Zaledwie w trzech wypadkach przystąpiono do dalszej pracy.

Przedsiębiorstwem wykonującym roboty jest — MPRB-1! Trzeba jednak stwierdzić, że niektóre kierownictwa budowy niechętnie nawiązują kontakt z społecznymi komitetami. Książki załączniki i dzienniki budów nie zawsze są dostępne dla wglądu.

Aby uniknąć tego rodzaju błędów DRN Stare Miasto powołała od początku br. na każdą budowę, gdzie przeprowadzane są remonty społeczne komitety opiekuńcze. Zadaniem komitetów jest uzgadnianie wszystkich prac z mieszkańcami remontowanych kamienic i porozumiewanie się z kierownictwem budowy. Członkowie komitetu śledzą

Pracownicy przy budowie w Starym Mieście.

Dziś sesja MRN

Dziś o godzinie 8.30 w sali obrad MRN, Plac Wiosny Ludów 3/4 odbędzie się XIII zwyczajna sesja Miejskiej Rady Narodowej.

Przedmiotem obrad będzie dyskusja nad sprawozdaniem z działalności MRN i jej organów za 1955 rok z uwzględnieniem realizacji programu wyborczego Frontu Narodowego i postulatów wyborców.

Oszczędzajmy energię elektryczną

Fala niezwykłych silnych mroźców, która nawiedziła nasz kraj spowodowała trudności w dostawie węgla do elektrowni.

Wobec tego trzeba zwrócić uwagę na oszczędne użytkowanie energii elektrycznej, co pozwoli — mimo tych trudności — na zapewnienie jej dostawy. W związku z tym ukazała się uchwała Prezydium WRN w Krakowie mówiąca o oszczędnym użytkowaniu energii elektrycznej.

Należy więc ograniczyć oświetlenie ulic w miastach i osiedlach, wystawy sklepowe oświetlać tylko jedną żarówką, jak również wyłączyć zupełnie reklamy świetlne i neonowe.

Mieszkańcy powinni unikać korzystania z piecyków elektrycznych i kucharek. Wszystkie kierownicy przedsiębiorstw, instytucji oraz administracja budynków zobowiązane są do ścisłego przestrzegania i kontrolowania tego zarządzenia.

Odbiorcy energii elektrycznej nie stosujący się do przepisów, będą pozbawieni dopłaty energii elektrycznej przez Zakład Zbytu Energii. (sp)

Oczyszczając piwnice — dostarczamy paliwa przemysłowi ceramicznemu

Pracę w każdej piwnicy znaleźć się miał węgiel nagromadzony na skutek kruszenia się węgla. Miał ten jest nieużytecznym, a często nawet uciążliwym balastem.

Tymczasem Zakłady Przemysłu Ceramicznego mają ostatecznie trudności z nabyciem miału węglowego, potrzebnego, jak wiadomo do produkcji cegły i do opalania kotłów.

W związku z tym — wszyscy posiadający zbędny miał, a więc zarówno szkoły, przedsiębiorstwa, instytucje, jak i osoby prywatne mogą porozumieć się z Krakowskimi Zakładami Ceramiki Budowlanej (tel. 566-59), które odpłatnie chcą nabywać miał węglowy.

Miał przeznaczony dla zakładów ceramicznych winien być wydobyty z piwnic i złożony na ulicach lub w podwórkach.

Na szczęście skończyło się tylko na „postawieniu” samochodu w poprzek jezdni. Przytomny kierowca...

Sygnaly Zebranie się odbyło...

Sobota, godz. 13.30. Tablica ogłoszeń w ZBW-Kraków przyciąga i nie pozwala pójść po pracy do domu. Wywieszka na tablicy zapowiada zebranie zarządu. Na porządku dziennym ocena realizacji planu za miniony kwartał. Plan wykonany, więc oczywiście będą premia. Fakt ten właściwie decyduje o frekwencji.

Kierowca takśdwi w porę wymyślił planowane osobnika, który pchał ręczny wózek...wprost pod koła samochodu.

Sprawca zajęcia, widoczny na zdjęciu, to JAN KLUSKA, dozorca domu przy ul. Grzegorzkiej 25. Fot. A. Piotrowski

1:5.000

Na około 5.000 mieszkańców w nowo-wbudowanym osiedlu w Borku Fałęckim jest tylko... 1 sklep spożywczy MND.

Taka propozycja powoduje słusze rozgorączczenie mieszkańców osiedla tym bardziej, że do najbliższych sklepów spożywczych jest ponad 1 km drogi. Wprawdzie PSS uruchomiła w osiedlu sklep z artykułami spożywczymi, ale na skutek mroźców nie zapartożono go w pełny asortyment towarów

Budowniczo osiedla wnosząc boki mieszkalne zapomnieli o lokalach sklepowych. Kto więc naprawi ten błąd?

Bierzcie z nich przykład!

W odpowiedzi na apel Prezydium Miejskiej Rady Narodowej pracownicy Przedsiębiorstwa Transportowego Handlu Wewnętrznego nr 2 w Krakowie zadeklarowali swój udział w akcji oświeczania ulic i placów naszego miasta.

Usuwany śnieg wywożony będzie samochodami, które w liczbie 10 zobowiązało się również dostarczyć wspomniane przedsiębiorstwo.

Tow. MICHAŁ PIOTROWSKI

członek Plenum i Prezydium Zarządu Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Handlu, przewodniczący Rady Zakładowej PDT — Kraków, długoletni przewodnik pracy i zasłużony aktywista związkowy.

W Zmarłym Zarząd Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Handlu traci zasłużonego i ofiarnego Towarzystwa, będącego przykładem oraz wzorem aktywisty związkowego i pracownika handlu państwowego.

Cześć Jego pamięci!
PREZIDIUM ZARZĄDU OKRĘGU ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW HANDLU W KRAKOWIE

PRACOWNICY POSZUKIWANI

INŻYNIERÓW lub TECHNIKÓW wysokokwalifikowanych z długoletnią praktyką z zakresu robót instalacji przemysłowych i sanitarnych wod. kan. i c. o. na stanowiska st. technologia, inspektorów Działu Wykonawstwa, kierowników budów oraz do Działów: Głównego Technologia i Fakturacji zatrudniami. Oferty z życiorysem i podaniem przygotowania fachowego i szczegółowym przebiegiem pracy zawodowej należy składać do RSW „Prasa” — Kraków, Rynek Główny 46, dla nr K-659.

GEÓWNEGO KSIĘGOWEGO zatrudni od 1 III 1956 r. Oddział Powiatowy Zakładów Zbożowych „PZZ” w Miechowie. Zgłoszenia przyjmuje OZZ Kraków, Sekcja Kadr, al. Słowackiego 29. K-670

PRACOWNIKÓW do zapoznania ze znajomością branży hutniczej z długoletnią praktyką oraz TECHNIKA BUDOWLANEGO do inwestycji własnej poszukują Zakłady Budowy Maszyn i Aparatury im. St. Szadkowskiego — w Krakowie, ul. Grzegorzka 69. — Zgłoszenia z podaniem i życiorysem przyjmuje Dział Kadr. Warunki pracy i płacy do omówienia na miejscu. K-525

GE. KSIĘGOWEGO ze znajomością RPK zatrudni natychmiast Spółdzielnia Inwalidów „Pionier” Wadowice. Warunki do omówienia na miejscu. Zgłoszenia — Wadowice, Sienkiewicza 25. K-640

ST. INŻYNIERÓW projektów organizacji robót, INSPEKTORÓW produkcji, ST. INŻYNIERA do Sekcji Inwestycji Własnych, INŻYNIERA GÓRNIKA z wieloletnią praktyką w Kamieniołomach zatrudni od zaraz Przedsiębiorstwo Robót Kolejowych nr 9. — Zgłoszenia: Dział Kadr — Kraków, ul. Dzierżyńskiego 16A. K-657

WYKŁADY na KURSACH EKONOMICZNYCH

Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego rozpoczynają się w PONIEDZIAŁEK 27 lutego godz. 17 przy ul. Sobieskiego 9 i Florjańskiej 38 w Krakowie. Blizszych informacji udziela DYREKCJA ul. STRASZEWSKIEGO 27 — ul. FLORJANSKA 38. K-671

Nauka

WPISY na kursy nowego systemu Kalkulacji i Kosztorysowania I i II stopnia przyjmują Dyrekcja Kursów Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, Kraków, ul. STRASZEWSKIEGO 27, tel. 503-14, w godz. od 9—13 i od 17—19. K-294

Zguby

SLABON Józefa, zam. w Gromniku, zgubił świadectwo ukończenia szkoły wydane przez Zasadniczą Szkołę Metalowo-Elektryczną w Tuchowie. 2061-g P-173

JANKOWICZOWI Stefanowi zam. w Tarnowie, zgubił legitymację służbową, wydaną przez — Prezydium PRN Wyzd. Oświaty w Olkuszu. 2018-g P-175

TEJCHMA Stanisław, zgubił przepustkę stałą, wydaną przez Hutę im. Lenina. P-174

KONAR Kazimierz, zgubił tymczasową przepustkę wydaną przez Hutę im. Lenina. P-175

BALON Janina, zam. w Przecławcu, zgubiła przepustkę stałą nr 2729, wydaną przez Pol. Zakłady Obuwia w Chełmku. P-169

Jurek Jurawicz CZAS MISTRZ SPORTU Piłka w siatce!...

OPR. T. TOLINSKI

Obfitym łupem bramkowym podzielił się Gracz, Kohut, Giergell i Nowak. Przy stanie 7:0 na 3 min. przed końcem goście uzyskali honorowy punkt. Po rzucie z rogu Prohaska główką zdobył bramkę, przy którym to strzale nie popisałem się.

REKORD BRAMEK

W rozgrywkach eliminacyjnych Wisła odniosła zwycięstwo po zwycięstwie. Pokonaliśmy KKS 5:0, Szombierki 7:0 — a rekord bramek padł na meczu z Ogniskiem, który wygraliśmy 21:0. W tym ostatnim spotkaniu przez cały prawie czas podparłem słupek bramki, interweniując tylko jeden raz.

Z końcem sierpnia wraz z reprezentacją Polski wyjechałem jako rezerwowy bramkarz do Pragi. Kolejny, dziewiąty mecz z reprezentacją CSR również nie przyniósł Polsce sukcesu (na 8 rozegranych do tej pory spotkań, nasze konto obciążone było 7 porażkami). Przegraliśmy 3:6.

W tydzień później broniliśmy w reprezentacji Krakowa w meczu ze Śląskiem. W spotkaniu rozgrywanym o Puchar Kaluży zwyciężyliśmy 5:1, w rezultacie czego Kraków objął prowadzenie w rozgrywkach pucharowych.

Jako zawodnik powołany w skład kadry olimpijskiej i jako bramkarz rezerwowy, wyjechałem następnie do Sztokholmu. Drugi ten z rzędu na przestrzeni dwu tygodni mecz piłkarski reprezentacji Polski, przyniósł znowu porażkę 4:5. Jeszcze na 15 min. przed końcem prowadzili

Rozgrywki eliminacyjne zakończyły się sukcesem Wisły, AKS i Warty, które to drużyny zajęły czołowe miejsca w swoich grupach. W pierwszym meczu finałowym ulegliśmy w Krakowie Warcie 0:2. Następne spotkanie Wisły przelozono, gdyż wraz z Flankiem i Gracem zostaliśmy wyznaczeni w skład reprezentacji Polski na mecz z Jugosławią.

KŁĘSKA W BELGRADZIE

Dzień 19 października 1947 nazwa no „czarna niedziela” polskiego futbolu. Jak grom z jasnego nieba spadała wiadomość o kompromitującej porażce w Belgradzie. Przegraliśmy 1:7, a mimo, że przed meczem nie liczone na zwycięstwo, to wynik ten, oznaczający sromotną klęskę, był zgoła czymś nieoczekiwanym.

Bardziej przesądni wiązali z kompromitującym wynikiem w Belgradzie ponure perspektywy. Meczem z Jugosławią rozpoczęła bowiem nasza reprezentacja piłkarska drugą setkę spotkań między państwowych w historii piłkarstwa polskiego. Start

Powitanie kapitanów drużyn: Jurawicza i Szczepaniaka przed meczem Polonia — Wisła

nie był rzeczywiście pomyślny, ani dla reprezentacji ani dla mnie, który po raz pierwszy przywdziałem w tym spotkaniu koszulkę z Białym Orłem.

Podróż pociągami do stolicy Jugosławii była długa i męcząca. Po przybyciu do Belgradu, gdzie zgotowano nam serdeczne powitanie, wraz z kilkoma innymi zawodnikami poszliśmy oglądać boisko. Nie byliśmy bynajmniej zachwyceni jego stanem: z glinkiastej nawierzchni tylko gdzieś niedługo sterczały kępki trawy.

Piłkarzy polskich znano jeszcze przed wyjazdem doskonale. Wszystkie czołowe dzienniki belgradzkie, i czasopiśma sportowe zamieściły na tytułowych stronach obszernie wiadomości o sporcie polskim ilustrowane fotografiami naszych piłkarzy. O bok fotografii podano dokładną datę urodzenia zawodników, przynależność klubową oraz ilość zawodów rozegranych w reprezentacyjnej drużynie.

(Ciąg dalszy nastąpi)